

Beste mama, papa en Mena, Oma's en Opa's, familie en vrienden,

Dag Rhune,

Jij kwam op onze school als kleine peuter en je liet je onmiddellijk kennen als een zeer hevige rakker.

Je stond geen moment stil, was voortdurend in actie met iedereen om je heen: klom over muurtjes, hing aan de palen, kroop onder de klimkooi, hing in het voetbalnet, zat op het dak van de huisjes en kroop over de grond op zoek naar diertjes,....

Steeds opnieuw je grenzen verleggen, soms wat te onstuimig met alle gevolgen van dien.

Tekenen kon je als de beste en je was een echte knutselaar.

Je werkte ook super graag en dieren en superhelden waren je ding.

Kobe was van meet af aan je dikke vriend.

In een zorgverslag las ik nog: "Getalenteerde en energieke kleuter. Je moet hem soms wel een beetje begrenzen, want als je hem de ruimte geeft neemt hij zo de klas van je over."

Je was zo'n guitige kapoen voor wie alles mogelijk leek.

Maar al snel werden ook wij geconfronteerd met de eerste voorbodes van die vreselijke strijd die jou te wachten stond.

Je stond plots vol blauwe plekken en het was helemaal niet duidelijk wat daar de oorzaak van was.

Je mama dacht op een moment zelfs dat de grote jongens je in de vuilnisbakken staken.

Ik leerde toen ook je ouders kennen als ouders die alles over hadden voor hun kinderen en er zelfs voor ten strijde trokken.

Zo slaagde je mama er toen in om mij alle vijzen van het grote afdak te laten bedekken met knalrode veiligheidsdoppen. Niets deed toen vermoeden hoe zeer je mama en papa deze eigenschap enkele jaren later nog heel hard nodig zouden hebben.

In het eerste leerjaar bouwde je verder op je vele talenten.

Het guitige bleef maar je werd ook heel gevat en had toen al heel veel gevoel voor humor.

Je was ook niet "op je mondje gevallen" wat je ook wel het predicaat van "klein meesterke" opleverde.

Je kende heel veel weetjes en deelde ze ook graag.

Je was al een echte leider in de klas. Je inspireerde en leidde je klasgenootjes om samen dingen te doen.

Halverwege het eerste leerjaar verdween je dan uit de klas en leerden we samen bednet kennen.

Na een korte gewenningsperiode verliep dat prima. Bednet was fantastisch voor jou.

Mocht het toen nog niet bestaan hebben, hadden ze dat zeker voor jou uitgevonden.

De mensen van bednet zegden me ooit dat je een echte ambassadeur was voor hen.

Bednet was je ding, je kon het niet missen en haalde er ook heel wat motivatie uit.

De leerkrachten uit het tweede leerjaar hebben je enkel via bednet in de klas gehad. Maar dat was geen enkel probleem. Je was altijd zo leergierig en enthousiast dat het moeilijker was om je wat af te stoppen dan om je aan het werk te krijgen. Ze namen je ook overal mee. Naar de creaklas, het carnavalsfeest zelfs op verplaatsing naar de theaterzaal en bij het schoolfeest hing je bovenaan in de tent. Enkel de schoolreis was niet te doen.

Tijdens de speeltijden mochten er altijd enkele kinderen in de klas blijven: "Om het voor Rhune een beetje aangenaam te maken." Maar dat lukte niet zo goed. Het was net omgekeerd. Het was jij die alles regelde en iedereen entertainde met je spitsvondigheden, je bedacht spelletjes en maakte iedereen blij met je humor en goedgezindheid.

Je mama vroeg ons meermaals, met enige ongerustheid, of je wel klaar zou zijn om naar de volgende klas te gaan. Maar dat was nooit een probleem, zelfs in tegendeel. Dit schooljaar, in het derde leerjaar, was het eerder meester Tim die ongerust was of hij dat wel goed zou kunnen, zo met die bednet. Maar ook dat loste jij wel even op, jij hielp dan maar de meester en leerde hem op welke topjes hij juist moest duwen. We voelden ook wel dat je het soms moeilijker kreeg, dan ging je vijf minuutjes rusten maar kwam zo snel mogelijk terug om toch maar niets te verliezen. De meester zal je missen, die slimme, lieve, dankbare jongen die bij het afsluiten van de dag maar bleef zwaaien tot het scherm wegflopte.

In de veel te korte tijd die jij bij ons was, leerde en gaf jij óns vooral het meest. Je enthousiasme, je ijver om toch maar geen enkel lesmoment te missen zelfs wanneer je het heel moeilijk had, je doorzetting, je opgewektheid maar vooral je lieve en zo vertederende glimlach.

Je was ook altijd erg lief en behulpzaam voor je ouders en je zusje. Toen je mama minder mobiel was met haar gebroken voet ging je, wanneer je eerst flink je klasopdracht afgewerkt had, stevast eens kijken of je haar niet ergens moest bij helpen. En Mena, je dierbare zus, zij zal nu zonder haar grote broer verder moeten, ook op de school. Maar wij zullen heel goed voor haar blijven zorgen op school, dat beloof ik je.

Je strafste prestatie leverde je dan nog deze week. Toen de leerkrachten het droevige nieuws in de klassen moesten vertellen maakte jij op je eentje zelfs de meest rumoerige klas minuten lang muisstil... Daar ben ik als directeur zelfs nog nooit in geslaagd.

Ik ben vandaag ook heel blij met de rode doppen op de speelplaats. Niet dat ik ze zelf ondertussen zoveel veiliger vind, maar ze doen me telkens opnieuw heel even aan jou denken, een lieve vriend. Bedankt Rhune dat we je toch, zij het een veel te korte tijd, mochten leren kennen op onze school.

We zullen je voor altijd blijven herinneren als een superman met een veel te lieve glimlach.